

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Vojtěcha Salamánka ve věci

žalobce: **ZO ČSOP Teplice - FERGUNNA, pobočný spolek**, IČO: 66091691
sídlem Dr. Vrbenského 2874/1, 415 01 Teplice
zastoupen JUDr. Petrem Svobodou, Ph.D., advokátem
sídlem Aranžerská 166/11, 190 14 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2025, č. j. MZP/2025/220/1290,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 24. 7. 2025, č. j. MZP/2025/220/1290, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, (dále jen „krajský úřad“) ze dne 20. 3. 2025, č. j. KUUK/041117/2025, kterým byl vydán oznamovateli, společnosti VOP REALITY s. r. o., sídlem U radnice 956/8, 415 01 Teplice,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

IČO: 14405156, (dále jen „oznamovatel“) závěr zjišťovacího řízení, že záměr *Krupka Nové Modlany – lokality Prokopka* nemůže mít významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, (dále jen „zákon o posuzování vlivů“).

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonem z důvodů následně popsanych v žalobě, přičemž podotkl, že tyto důvody co do podstaty uplatnil již ve svém vyjádření v rámci prvostupňového řízení i v podaném odvolání.
3. Žalobce namítl, že krajský úřad ve zjišťovacím řízení v rozporu se zákonem zveřejnil jen neúplné oznámení záměru, které postrádalo některé obsahové náležitosti, popř. přílohy, vyžadované přílohou č. 3 k zákonu o posuzování vlivů.
4. V první řadě se dle žalobce jednalo o nedostatek spočívající v tom, že oznámení záměru vůbec neobsahovalo „*hlukové posouzení dopadů výstavby a následného provozu na chráněné venkovní prostory staveb v okolí*“, což uvedla Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje ve svém vyjádření k oznámení záměru. Na základě toho oznamovatel dodatečně, po uplynutí lhůty pro podání vyjádření dotčené veřejnosti, doložil k otázkám hluku chybějící informace a podklady, včetně dodatečně vypracované hlukové studie (Mgr. Radomír Smetana, 2025). Ačkoli dle žalobce z těchto dodatečně doložených informací a podkladů, které *de facto* doplňují původně neúplné oznámení záměru, následně vyšel krajský úřad při vydání svého rozhodnutí, krajský úřad je ani dodatečně nezveřejnil podle § 16 zákona o posuzování vlivů, a to ani na úřední desce, ani v Informačním systému EIA.
5. V druhé řadě se dle žalobce jednalo o chybějící „*dokumentaci týkající se údajů v oznámení*“ k otázce vodních poměrů ve smyslu oddílu F bodu 1 přílohy č. 3 k zákonu o posuzování vlivů, konkrétně o *Hydrotechnické posouzení Krupka* (Vodohospodářský rozvoj a výstavba a. s., 11/2021) a *Orientační hydrogeologický průzkum* (RNDr. Peter Horváth, 08/2024). Ačkoli dle žalobce na tuto dokumentaci výslovně odkazuje oznámení záměru na řadě svých míst a výslovně z něj vychází i vyjádření dotčeného vodoprávního úřadu Magistrátu města Teplice (dále obvykle jen „vodoprávní úřad“), oznamovatel záměru tuto dokumentaci nepředložil jako přílohu k oznámení záměru, a to ani dodatečně. Dle žalobce krajský úřad ani dodatečně zmíněnou dokumentaci nezveřejnil postupem podle § 16 zákona o posuzování vlivů, a to ani na úřední desce, ani v Informačním systému EIA. Jako důkaz žalobce navrhl (předloženou) kopii (printscreen) internetové stránky Informačního systému EIA k dotčenému záměru ULK1304 ke dni 27. 9. 2025, z níž je patrné, že poslední změna týkající se oznámení záměru je ze dne 9. 1. 2025. Žalobce konstatoval, že tudíž nezná obsah výše uvedených podkladů, které jsou *de facto* obsahovou součástí oznámení záměru, popř. jeho zákonnými přílohami. Krajský úřad tím žalobci jako představiteli dotčené veřejnosti znemožnil uplatnit řádné vyjádření k (úplnému) oznámení záměru v souladu s § 6 odst. 6 zákona o posuzování vlivů. A ačkoli žalobce tyto nedostatky namítl v odvolání, žalovaný je v napadeném rozhodnutí nenapravit ani neuznal.
6. K argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí ohledně hlukového posouzení žalobce uvedl, že pokud zveřejněné oznámení záměru neobsahovalo hlukové posouzení, zatímco po doložení hlukové studie již hlukové posouzení obsahuje, pak jde o doplnění obsahu oznámení. Žalobce zdůraznil, že pokud dodatečně doložená hluková studie nebyla zveřejněna, a tedy zpřístupněna dotčené veřejnosti, nemůže dotčená veřejnost zjistit ani to, jaké je vlastně posouzení otázek hluku, natož aby mohla ověřit, zda je posouzení otázek hluku podložené, správné a úplné.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. K argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí k otázkám týkajícím se vodních poměrů žalobce uvedl, že zákon o posuzování vlivů v oddílu F bodu 1 přílohy č. 3 výslovně požaduje, aby přílohou oznámení záměru byla „dokumentace týkající se údajů v oznámení“. To dle žalobce znamená, že pokud oznámení přebírá nějaké údaje z nějaké dokumentace jakožto podkladu pro zpracování obsahu oznámení, jako tomu bylo v projednávaném případě, musí oznamovatel tuto dokumentaci předložit příslušnému úřadu, a potažmo i dotčené veřejnosti, jako přílohu oznámení.
8. Žalobce upozornil, že sám žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že „z oznámení plyne, že přímo do jeho textu byly zapracovány závěry orientačního hydrologického průzkumu i hydrotechnického posouzení lokality, a že dílčí pasáže o těchto vodoprávních aspektech záměru zpracovaly zmíněné subjekty“. Pokud však výše zmíněná podkladová hydrogeologická a hydrotechnická dokumentace nebyla zveřejněna, nemůže dle žalobce dotčená veřejnost zjistit, a tedy ani ověřit, zda oznámení záměru skutečně správně a úplně „zpracovalo“ doporučení, závěry a podmínky z uvedené podkladové dokumentace ohledně vodních poměrů. A už vůbec nemůže zjistit a ověřit, zda tato podkladová dokumentace byla zpracována objektivně, správně a úplně.
9. Žalobce předestřel, že vodoprávní úřad ve svém vyjádření uvedl, že nepožaduje posouzení vlivů záměru na životní prostředí ve smyslu § 3 písm. l) zákona o posuzování vlivů, pokud budou v následných řízeních zohledněny a dodrženy podmínky uvedené ve dvou výše zmíněných dokumentech týkajících se vodních poměrů. Dle žalobce však žalovaný překroutil obsah i smysl vyjádření dotčeného vodoprávního úřadu, když v napadeném rozhodnutí uvedl, že vodoprávní úřad nepožaduje další posouzení, pokud budou v oznámení prezentované skutečnosti stran vodoprávních aspektů zohledněny a dodrženy v následných řízeních. Vodoprávní úřad však dle žalobce odkazoval na originální hydrogeologickou, resp. hydrotechnickou dokumentaci, nikoli na skutečnosti uvedené v oznámení.
10. Dále žalobce namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neodstranil podstatnou vadu oznámení, namítanou žalobcem již před krajským úřadem a posléze v odvolání, a sice že jádrová část záměru (tj. výstavba 35 solitérních rodinných domů, 13 řadových rodinných domů a 1 bytového domu se 6 byty) je v oznámení vymezena natolik neurčitě, že to neumožňuje řádné posouzení vlivů podle hledisek stanovených v § 6 a v Příloze č. 2 k zákonu o posuzování vlivů. Dle žalobce, pokud v oznámení záměru chybí základní údaje, které určují kapacitu rodinných domů, a to zejména údaje o počtu podlaží, počtu samostatných bytů v rodinných domech a hrubé podlahové ploše domů, nelze učinit podložený odhad především o počtu obyvatel budoucího záměru, ani o dalších souvisejících vlivech záměru ve smyslu ustanovení oddílu III přílohy č. 2 a oddílu D přílohy č. 3 k zákonu o posuzování vlivů. Z tohoto důvodu jsou dle žalobce nepodložené údaje o ekvivalentních počtech obyvatel na str. 26 a 48 oznámení záměru i na str. 2 výrokové části prvostupňového rozhodnutí. Žalobce upozornil, že podle § 13 písm. c) zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) může mít rodinný dům až tři samostatné byty. Takže pokud oznámení záměru neuvádí, zda jednotlivé rodinné domy budou mít jeden, dva, anebo tři samostatné byty, pak se posuzovaný záměr může ve své celkové kapacitě lišit až trojnásobně. A to je dle žalobce neurčitost, která neumožňuje krajskému úřadu a žalovanému podloženě dospět k závěru, že záměr nemůže mít významný vliv na životní prostředí, natož v kumulaci se záměrem ULK1220 (Bohosudov), který se vyznačuje stejnou mírou neurčitosti ohledně kapacity rodinných domů, ale který krajský úřad procesu EIA podrobil. Oznámení záměru je tak dle žalobce případem právně nepřípustné „salámové metody“, tzn. případem, kdy investor rozdělí záměr na několik částí a krajskému úřadu předkládá v oznámení ve skutečnosti jen první (infrastrukturní) část v Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

představě, že si krajský úřad nevšimne, že oznámení vlastně postrádá druhou (jádrovou, bytovou) část. V oznámení tak není předložen celý, poctivě popsáný a vymezený, záměr.

11. Žalobce připomněl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil, že oznámení záměru postrádá vymezení jádrové části záměru a že zahrnuje jen „zasítování“ lokality, což žalovaný akceptoval s odůvodněním, že záměrem není výstavba jednotlivých rodinných a bytových domů, nýbrž pouze „zasítování“ dané lokality. K popsané argumentaci žalovaného žalobce namítl, že takové pojetí, v němž se ve zjišťovacím řízení oznamuje a projednává v zásadě jen ono „zasítování“, ačkoli vlastním účelem záměru je výstavba plánovaného počtu rodinných domů a bytových domů, je v přímém rozporu s obsahem pojmu „záměr rozvoje sídel“ ve smyslu bodu 108 přílohy č. 1 k zákonu o posuzování vlivů, a představuje typický příklad právně nepřipustné „salámové metody“.
12. Žalobce předešel argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí, že žalovaný vycházel z údaje v oznámení o ekvivalentním počtu obyvatel (EO) a z údajů Českého statistického úřadu (dále jen „ČSÚ“) o počtu obyvatel v rodinných domech. K uvedené argumentaci žalobce namítl, že je nepřijatelná úvaha žalovaného, že by se ve zjišťovacím řízení ve věci předmětného záměru mohl zjišťovat počet ekvivalentních obyvatel jen podle průměrných statistických údajů o „srovnatelných řešeních“ v České republice, aniž by oznámení obsahovalo jakékoli údaje, které určují konkrétní kapacitu záměru.
13. Dle žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval k problematice počtu obyvatel tím, že „dalším omezujícím prvkem jsou pak regulativy platné a účinné územně-plánovací dokumentace (Územní plán města Krupka)“. K tomu žalobce namítl, že platný Územní plán města Krupka v regulaci příslušné zastavitelné plochy N1a nijak neomezuje počet podlaží, počet bytů ani hrubou podlažní plochu rodinných domů. Žalobce proto nesouhlasil s odůvodněním napadeného rozhodnutí, že „konkrétní dispoziční řešení staveb, kterým argumentuje odvolatel, nebývá zásadní rolí“.
14. K vadě spočívající v neurčitém (popř. chybějícím) vymezení jádrové části předmětného záměru (tj. záměru ULK1304 v k. ú. Nové Modlany) pak dle žalobce přistupuje vada spočívající v opomenutí posouzení kumulativních vlivů se záměrem ULK1120 v k. ú. Bohosudov (k tomu podrobněji viz další žalobní bod). Záměr ULK1220 v k. ú. Bohosudov předpokládá dle žalobce výstavbu 69 rodinných domů také „na zelené louce“, přičemž v dokumentaci záměru ULK1220 rovněž chybí bližší údaje o těchto rodinných domech (tedy opět kromě údajů o počtu rodinných domů a jejich zastavěných plochách). Dle žalobce tak zde existují dva záměry rozvoje sídel, které jsou od sebe vzdáleny 800 metrů a které dohromady předpokládají výstavbu celkem 117 rodinných domů (tj. 48 rodinných domů v k. ú. Nové Modlany a 69 rodinných domů v k. ú. Bohosudov), ale není nic známo o tom, kolik budou mít podlaží, kolik budou mít samostatných bytů a jaká bude jejich hrubá podlahová plocha. V důsledku toho není dle žalobce jasné, jaká bude jejich kapacita, a tedy kolik obyvatel budou moci pojmut.
15. Žalobce namítl, že zpracovatelka oznámení (Vladimíra Ondová), zpracovatel podkladového dokumentu *Krupka – Nové Modlany, inženýrské sítě a komunikace – lokalita Prokopka. Posouzení vlivu závažného zásahu na zájmy ochrany přírody a krajiny dle § 67 zákona č. 114/1992 Sb.* (DHP Conservation, s. r. o., autorizovaná osoba: RNDr. Ondřej Bušek, prosinec 2024) (dále též jen „Posouzení vlivu“), dotčené orgány i krajský úřad ve zjišťovacím řízení zcela opomenuli posouzení kumulativních vlivů předmětného záměru s podobným velkým urbanistickým záměrem, který se nachází jen 800 metrů od předmětného záměru. Dle žalobce jde o záměr s názvem *Lokalita rodinné zástavby na ploše B20 a B21 dle ÚP Bohosudov*, v k. ú. Bohosudov, který byl zveřejněn v Informačním systému EIA pod kódem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ULK1220, byl posouzen v procesu EIA a krajský úřad k němu vydal souhlasné závazné stanovisko ze dne 8. 8. 2024, č. j. KUUK/104045/2024, tzn. jen 5 měsíců před zahájením zjišťovacího řízení ve věci předmětného záměru. Dle žalobce se jedná o podstatný nedostatek, pro který je napadené rozhodnutí, prvostupňové rozhodnutí i oznámení záměru a vyjádření dotčených orgánů (zejména příslušného dotčeného orgánu ochrany zemědělského půdního fondu) v rozporu s ustanoveními oddílu I bodu 2 a oddílu III bodu 6 přílohy č. 2 k zákonu o posuzování vlivů. Ze stejného důvodu se žalobce domnívá, že i Posouzení vlivu je v rozporu s právními předpisy, konkrétně s § 7 písm. d) bod 3 vyhlášky č. 142/2018 Sb., o náležitostech posouzení vlivu záměru a koncepce na evropsky významné lokality a ptačí oblasti a o náležitostech hodnocení vlivu závažného zásahu na zájmy ochrany přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 142/2018 Sb.“), podle něhož musí hodnocení vlivu ve smyslu § 67 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOPK“) obsahovat mimo jiné „*vyhodnocení očekávaných vlivů zásahu na chráněné zájmy, včetně vlivů kumulativních, synergických a vlivů spolupůsobících faktorů*“.

16. Žalobce připomněl, že nedostatek posouzení kumulativních vlivů s urbanistickým záměrem ULK1220 v k. ú. Bohosudov namítl již ve svém odvolání, avšak jeho argumentaci žalovaný neshledal důvodnou. Dle žalobce je argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí nesprávná. Samotná skutečnost, že se mezi oběma připravovanými urbanistickými záměry nachází 800 metrů široký výběžek zastavěného území města Krupka, není dle žalobce platným argumentem pro vyloučení kumulativních vlivů obou záměrů. Oba připravované záměry na stejném (jižním) okraji města Krupka totiž mají kumulativní vliv především [a] na zaborů zemědělské půdy a přechodových biotopů, které se zde na zemědělské půdě nacházejí, a dále [b] na poměrně velký nárůst počtu obyvatel spojený s nárůstem dopravy, hluku a emisí. Přitom tyto vlivy se dle žalobce v dotčené oblasti sčítají bez ohledu na to, zda oba záměry spolu bezprostředně sousedí, nebo jsou odděleny výběžkem zastavěného území města. V obou případech jde dle žalobce o územně velkorysé urbanistické záměry „*na zelené louce*“ na jižním okraji města Krupky ve dvou sousedících katastrálních územích, a to v k. ú. Nové Modlany a k. ú. Bohosudov. V prvním případě je plocha záměru 8,4 ha, v druhém případě je plocha záměru 8,5 ha. Oba záměry mají dle žalobce shodný vliv v podobě rozsáhlých záborů zemědělské půdy cca 8 ha u každého z nich. Dle žalobce z aktuálních údajů v katastru nemovitostí plyne, že v současné době se v k. ú. Nové Modlany nachází celkem 42,3 ha zemědělského půdního fondu (dále též jen „ZPF“) v druzích orná půda a trvalý travní porost a v k. ú. Bohosudov se nachází celkem 72,3 ha ZPF v druzích orná půda a trvalý travní porost. Z toho dle žalobce plyne, že plánované zaborů ZPF činí v obou dotčených katastrálních územích dohromady přinejmenším 14 %. Takový zábor ZPF v rámci dvou sousedních katastrálních území představuje dle žalobce zcela jednoznačně významný negativní zásah do této složky životního prostředí.
17. Žalobce upozornil, že město Krupka mělo ke dni 31. 12. 2024 celkem 12 793 obyvatel. Část města Bohosudov měla v roce 2021 4 023 obyvatel. Část města Nové Modlany měla v roce 2021 187 obyvatel. I pokud bychom vycházeli z modelu oznamovatele záměru ULK1304 v k. ú. Nové Modlany, podle něhož na 1 bytovou jednotku, resp. 1 rodinný dům, vychází 4 ekvivalentní obyvatelé, pak to dle žalobce v součtu pro oba záměry (celkem 117 rodinných domů a 1 bytový dům s 6 byty) činí cca 500 nových obyvatel. Dle žalobce tak má dojít k nárůstu počtu obyvatel v obou dotčených katastrálních územích dohromady ze současných cca 4 300 obyvatel o cca 500 obyvatel, tzn. o více než 11 %, což je významný nárůst – se všemi s tím spojenými sekundárními vlivy, včetně zvýšené dopravní zátěže, produkce odpadů, odpadních vod, nárůstu hluku i emisí znečišťujících látek.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. Žalobce zdůraznil, že *Vyhodnocení vlivů územního plánu na životní prostředí* (P – EKO s. r. o., únor 2010), jež bylo podkladem pro návrh Územního plánu města Krupka, postrádá posouzení kumulativních vlivů z nově vymezených zastavitelných ploch N1 (resp. N1a) v k. ú. Nové Modlany, na kterých má být umístěn předmětný záměr ULK1304, i zastavitelných ploch B20 a B21 v k. ú. Bohosudov, na kterých má být umístěn záměr ULK1220.
19. Žalobce konstatoval, že krajský úřad měl v souladu se zásadami materiální pravdy a vyhledávací podle § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) výše uvedené konkrétní úvahy učinit sám v rámci zjišťovacího řízení; měl si přinejmenším ujasnit, jak velký poměr zabíraných ploch orné půdy a trvalých travních porostů oba záměry v rámci obou dotčených katastrálních územích představují a jakou skutečnou kapacitu bude mít plánovaných 117 rodinných domů dohromady. A pokud tak neučil on, měl tak učinit na základě příslušné odvolací námítky žalovaný. Dle žalobce však ani žalovaný tak neučinil, a nemohl si proto udělat konkrétní představu pro svůj (jinak nepodložený) závěr na str. 6 napadeného rozhodnutí o tom, že „*při zohlednění charakteru a rozsahu záměrů a jejich prostorového umístění nebyly identifikovány vlivy záměru ULK1220, které by mohly kumulativně působit s posuzovaným záměrem*“.
20. V rámci dalšího žalobního bodu žalobce namítl, že došlo k podstatným vadám v posouzení vlivů na zvláště chráněné druhy živočichů a nebyly vypořádány s tím související odvolací námítky žalobce. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nereagoval na podstatnou námitku žalobce poukazující na to, že zpracovatel Posouzení vlivu (DHP Conservation s. r. o.) založil své posouzení na nelogickém a vnitřně rozporném vymezení stěžejních hledisek „*významně negativní vliv*“ a „*mírně negativní vliv*“, což žalobce v odvolání rozvedl. Dle žalobce žalovaný úplným opomenutím zmíněné odvolací námítky porušil povinnost podle § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce podotkl, že již v odvolání namítal, že úvahy krajského úřadu v odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně vlivu na zvláště chráněné druhy živočichů jsou na hranici přezkoumatelnosti pro nedostatek konkrétních rozhodovacích důvodů. Žalovaný však tyto zásadní nedostatky ve stručném a povrchním odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž v zásadě jen zpětně odkázal na výše zmíněné (vadné) Posouzení vlivu, neodstranil.
21. Žalobce dále připomněl, že již v odvolání uváděl, že v souvisejícím správním řízení o povolení výjimky ve prospěch posuzovaného záměru podle § 56 ZOPK, které vede v současné době krajský úřad pod sp. zn. KUUK/128845/2022/32/ZD-439, žádá oznamovatel o výjimku pro celkem 26 dotčených zvláště chráněných druhů živočichů, včetně druhů kriticky a silně ohrožených, resp. i druhů evropsky chráněných. Již v odvolání žalobce upozornil, že z těchto důvodů považuje za nepředstavitelné, že by posuzovaný záměr nemohl mít významný vliv na zvláště chráněné druhy živočichů.

Vyjádření žalovaného k žalobě

22. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. K žalobní námitce ohledně chybějícího hlukového posouzení v oznámení záměru žalovaný uvedl, že oznámení záměru bylo zpracováno v souladu s přílohou č. 3 zákona o posuzování vlivů a obsahovalo veškeré stanovené náležitosti. Problematika hlukového zatížení byla dle žalovaného vyhodnocena v rámci předloženého oznámení záměru. Požadavek na zpracování hlukové studie dle žalovaného vzešel ze strany Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje až v rámci probíhajícího zjišťovacího řízení. Dodatečné zpracování podkladů, které nejsou obligatorní součástí

oznámení a svojí povahou jdou nad rámec zjišťovacího řízení, není dle žalovaného dodatečnou změnou či doplněním předloženého oznámení záměru, ale může být použito jako podklad pro příslušný úřad při určování, zda záměr může mít významné vlivy na životní prostředí, v souladu s § 7 odst. 3 bodem 4 zákona o posuzování vlivů.

23. K námitkám týkajícím se vodních poměrů žalovaný uvedl, že ze zavedené praxe vyplývá, že „dokumentací týkající se oznámení záměru“ ve smyslu oddílu F bodu 1 přílohy č. 3 k zákonu o posuzování vlivů je myšlena dokumentace (posudky, studie, příp. vyjádření dotčených orgánů státní správy apod.), která sloužila jako podklad pro zpracované oznámení, z jejichž údajů zpracovatel oznámení čerpal a vycházel, resp. na něž v předloženém oznámení odkazuje. Zpracovatel oznámení však v tomto případě dle žalovaného pouze převzal některé pasáže těchto fakultativně opatřených podkladů přímo do textu předmětného oznámení záměru (viz str. 38-39 oznámení záměru). V tomto případě tedy neodkazuje na uvedený dokument, nýbrž z něj – pro dokreslení hydrologických charakteristik předmětné lokality – adekvátní pasáž přímo cituje. Předmětem zjišťovacího řízení pak dle žalovaného není podrobná rešerše těchto fakultativních podkladů oznámení záměru, a to ani ze strany veřejnosti a dotčených orgánů státní správy a samosprávy, ani ze strany samotného příslušného orgánu, nýbrž komplexní a fundované hodnocení informací, které na základě těchto podkladů dokresluje celkovou situaci dotčeného území a intenzitu a rozsah vlivů generovaných předmětným záměrem. O této skutečnosti svědčí dle žalovaného i fakt, že sám žalobce se ve svém vyjádření ze dne 9. 2. 2025, uplatněném k předloženému oznámení záměru, případnými vlivy na tuto složku životního prostředí nikterak nezabýval a plně je akceptoval. Potřebu ověřovat závěry a podmínky ohledně vodních poměrů vyplývajících z uvedených posouzení žalobce nabyt až v rámci podaného odvolání proti negativnímu závěru zjišťovacího řízení. Samotné *Hydrotechnické posouzení Krupka* (Vodohospodářský rozvoj a výstavba a. s., 11/2021) a *Orientační hydrogeologický průzkum* (RNDr. Peter Horváth, 08/2024) nebyly součástí oznámení záměru, a proto dle žalovaného nemohly být zveřejněny současně s oznámením dle § 16 zákona o posuzování vlivů. Pakliže na ně vodoprávní úřad, tj. Magistrát města Teplice, ve svém stanovisku odkazuje, je dle žalovaného evidentní, že jsou mu známy z jeho dřívější správní praxe, a jeho vyjádření tak v tomto bodě nesměruje přímo k předloženému oznámení záměru, jako spíše k navazujícímu řízení o povolení záměru dle stavebního zákona, v rámci něhož bude Magistrát města Teplice, odbor životního prostředí, dotčeným orgánem státní správy, a bude tak mít možnost prověřit, zda a jak byl jeho požadavek uplatněný v rámci vedeného zjišťovacího řízení naplněn.
24. K žalobní námitce ohledně neurčitěho vymezení jádrové části záměru žalovaný uvedl, že záměrem není výstavba jednotlivých rodinných ani bytových domů, nýbrž pouze „zasíťování“ dané lokality. Výstavba jednotlivých rodinných a bytových domů, jejichž celková podoba bude v kompetenci jejich budoucích vlastníků, a tudíž přesné technické údaje k uvažovanému rozsahu výstavby (údaje o počtu etáží, počtu samostatných bytů v rodinných domech, hrubé podlahové ploše domů a způsobu jejich vytápění) nejsou při současném stavu oznamovateli známy.
25. K žalobní námitce opomenutí posouzení kumulativních vlivů se záměrem ULK1220 v k. ú. Bohosudov žalovaný uvedl, že z podané žaloby není zřejmé, které složky životního prostředí budou dle názoru žalobce případnou kumulací a synergií předmětného záměru se záměrem ULK1220 významně ovlivněny. Žalovaný upozornil, že oba záměry obytné zástavby jsou vzdáleny cca 0,8 km, přičemž mezi oběma záměry se nachází zastavěné území obce Krupka (rodinné domy, průmyslová zóna s výrobními závody aj.). Obě lokality budou napojeny na jiné inženýrské sítě a na odlišné dopravní komunikace. Doba výstavby obou
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

záměrů (inženýrských sítí a komunikací) a frekvence osidlování obou lokalit (výstavby samotných rodinných a bytových domů) bude různá a zajisté rozložená do delšího časového období. Jedinou konkrétní výtkou žalobce je dle žalovaného celkový úbytek ZPF v souvislosti s plánovaným rozvojem daného území. To je však dle žalovaného celorepublikový problém, který je spíše předmětem koncepčního posuzování vlivů (SEA), než konkrétního projektového posuzování (EIA).

26. K žalobním námitkám ohledně vad při posouzení vlivů na zvláště chráněné druhy živočichů a nevypořádání s tím související odvolací námitky žalobce žalovaný uvedl, že problematika zvláštní druhové ochrany byla řešena doložením *Biologického průzkumu území* (Jaroš, 2021) a Posouzení vlivu (RNDr. Bušek, 2024) dle § 67 ZOPK. Námitka žalobce týkající se zvolené metodiky určování míry vlivu záměru na zvláště chráněné druhy živočichů zpracovatele posudku RNDr. Buška byla žalovaným v rámci odvolacího řízení vyhodnocena jako okrajová, a to zejména s ohledem na fakt, že žalobce napadal především autorem posudku zvolenou terminologii, kterou označil za nepřesnou a zavádějící.
27. Žalovaný konstatoval, že skutečnost, že v minulosti byl předmětem jiného zjišťovacího řízení nebo dokonce procesu posouzení [ve smyslu § 3 písm. l) zákona o posuzování vlivů] nějaký jiný záměr (třebaže obdobný a v nedaleké lokalitě), není v rámci vedeného zjišťovacího řízení relevantní. Příslušný úřad není dle žalovaného povinen s těmito záměry provádět jakoukoliv komparaci, s výjimkou případu, kdy by vzájemná kumulace a synergie měla potenciál generovat významné negativní vlivy na některou ze složek životního prostředí.

Posouzení věci soudem

28. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť oba účastníci nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
29. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
30. Na tomto místě považuje soud za vhodné upozornit, že v průběhu řízení vyzval oznamovatele (VOP REALITY s. r. o.), kterého žalobce správně v žalobě identifikoval jako potenciální osobu zúčastněnou na řízení, aby se vyjádřil, zda hodlá uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Oznamovatel se sice vyjádřil kladně, avšak učinil tak až po uplynutí soudem stanovené lhůty. Soud proto rozhodl usnesením ze dne 3. 12. 2025, č. j. 141 A 43/2025-55, že oznamovatel není osobu zúčastněnou na řízení.
31. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

32. Vypořádání žalobních námitek prováděl soud pro přehlednost v zásadě postupně v rámci jednotlivých okruhů námitek, jak byly postupně uplatněny v žalobě, když je zřejmé, že žalovaný se ve svém vyjádření rovněž přidržel struktury žalobních bodů v žalobě.
33. Na prvním místě se soud zabýval okruhem žalobních námitek, dle kterých krajský úřad v rozporu se zákonem zveřejnil jen neúplné oznámení záměru.
34. Podle § 7 odst. 3 zákona o posuzování vlivů *„zjišťovací řízení se zahajuje na podkladě oznámení a provádí se podle kritérií uvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu. Při určování, zda záměr nebo změna záměru může mít významné vlivy na životní prostředí, přiblíží příslušný úřad vždy k a) povaze a rozsahu záměru a jeho umístění, b) okolnosti, zda záměr nebo změna záměru svou kapacitou dosahuje limitních hodnot uvedených u záměrů příslušného druhu v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorie II, c) obdržným vyjádřením veřejnosti, dotčené veřejnosti, dotčených orgánů a dotčených územních samosprávných celků a d) případným výsledkům jiných environmentálních hodnocení podle příslušných právních předpisů“.*
35. Podle § 6 odst. 2 věty druhé zákona o posuzování vlivů *„náležitosti oznámení záměru stanoví příloha č. 3 k tomuto zákonu; oznámení se zpracovává se zohledněním současného stavu poznatků a metod posuzování, případných výsledků jiných environmentálních hodnocení podle zvláštních právních předpisů a s případným zohledněním kritérií pro zjišťovací řízení uvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu. Pokud se jedná o záměr podle § 4 odst. 1 písm. a), musí oznamovatel vždy uvést nástin studovaných hlavních variant a stěžejní důvody pro jeho volbu vzhledem k vlivu na životní prostředí“.*
36. K žalobní námitce absence hlukového posouzení v oznámení záměru soud uvádí, že obsahově shodnou námitkou se zabýval žalovaný na stranách 4-5 napadeného rozhodnutí. Poukázal na skutečnost, že hluková studie není obligatorní přílohou oznámení, přičemž požadavek na vyhotovení hlukové studie vzešel ze strany Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje až v rámci probíhajícího zjišťovacího řízení. Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl: *„S ohledem na toto i další obdržená vyjádření, v kterých byla tato problematika namítána, si krajský úřad vyžádal doplnění informací od zpracovatele Oznámení. Ten tyto informace doplnil a svoji argumentaci ověřil následně zadanou hlukovou studií (Mgr. Radomír Smetana, EkoMod, 15.02.2025). (...) Pakliže to daný případ vyžaduje, a nastanou pochybnosti, které nelze z dostupných podkladů spolehlivě ověřit, je plně v pravomoci příslušného úřadu vyžádat si ze strany oznamovatele jejich případné doplnění či vysvětlení. Oznamovatel disponuje podkladovými materiály, ze kterých čerpá relevantní informace uvedené v oznámení. Tyto podklady mohou obsahovat detailnější údaje o záměru a jeho vlivech, které nebyly v oznámení zmíněny, a které mohou přispět ke zjištění skutečného stavu věci. V tomto případě pochybnosti vyvstaly, a proto si krajský úřad od oznamovatele vyžádal doplnění informací, a to jak pro ověření konstatování uvedených v Oznámení, tak dále za účelem vypořádání připomínek obdržených v rámci zjišťovacího řízení. Postup krajského úřadu byl plně v souladu se zásadou materiální pravdy vyplývající z ust. § 3 správního řádu, který říká, že správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to na základě provedeného dokazování. (...) Jak bylo uvedeno výše, hluková studie ze zákona EIA není obligatorní přílohou oznámení. Pakliže její závěry nekolidují s údaji obsaženými v předloženém oznámení – je toliko dílčím podkladem, který informace a údaje v předloženém oznámení nikterak nevyvrací ani nemění, pouze je zpřesňuje a potvrzuje, a její dodatečné zpracování a uplatnění v rámci probíhajícího zjišťovacího řízení tedy nelze chápat jako změnu či doplnění Oznámení záměru, jak uvádí odvolatel. Ze stejného důvodu není nezbytné její dodatečné zveřejňování příp. opakování zjišťovacího řízení, neboť tato studie nemá potenciál zásadním způsobem ovlivnit konečný výsledek vedeného zjišťovacího řízení. Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje je*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

navíc dotčeným orgánem státní správy, a jako taková se předmětnou hlukovou studií bude zabývat v rámci svého stanoviska vydávaného v rámci navazujícího "povolovacího" řízení. Dodatečné zveřejňování či opakování zjišťovacího řízení je tedy neúčelné a odporuje zásadě hospodárnosti a procesní ekonomie."

37. Soud se ztotožňuje s podstatou citovaného názoru žalovaného, že hlukové posouzení bylo v oznámení záměru provedeno a že hluková studie nepředstavuje doplnění záměru. Soud doplňuje, že dle přílohy č. 3 části D zákona o posuzování vlivů jsou nezbytnou náležitostí předloženého oznámení záměru údaje o možných významných vlivech záměru na veřejné zdraví a na životní prostředí, a to především charakteristika možných vlivů, odhad jejich velikosti a významnosti (z hlediska pravděpodobnosti, doby trvání, frekvence a vratnosti) a rozsah těchto vlivů vzhledem k zasaženému území a populaci. Soud shledal, že problematika hlukového zatížení byla vyhodnocena v rámci předloženého oznámení (v kap. B.III.1 na str. 18 a kap. D.1 na str. 33 a 34). Ve zmíněných pasážích je uvažována hluková zátěž tvořená dopravou po komunikacích a provozem mechanismů na stavbě. Mimo jiné je uvedeno: „*Pro venkovní prostor činí limitní hodnoty hlukové zátěže stanovené dle nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, 50 dB(A) pro den a 40 dB(A) pro noc. Tyto hodnoty, včetně případné korekce, nebudou provozem zařízení překročeny. Lze predikovat, že k částečnému zvýšení hluku bude docházet při použití stavebních mechanismů a dopravní techniky v rámci výstavby inženýrských sítí. Zvýšená četnost následné dopravy (po realizaci výstavby RD) bude minimální. Záměr nebude mít žádné negativní vlivy na hlukovou situaci. Vlivy na hluk lze spatřovat pouze v rámci výstavby, v etapě realizace záměru (RD) pak jen jako vliv navazující dopravy, ten bude ale minimální a v dané lokalitě nevýznamný. S ohledem na lokální charakter stavby, prostorové a časové rozprostření s nízkou intenzitou prováděných činností je realizace záměru z hlediska vlivů na hlukovou situaci prostředí nevýznamná.*“ Dle soudu je zřejmé, že oznamovatel v souladu se zákonem o posuzování vlivů v předloženém oznámení splnil uvedenou podmínku obsaženou v příloze č. 3 zákona EIA a zpracoval charakteristiku možných vlivů záměru s ohledem na hlukové zatížení a provedl odhad jejich velikosti a významnosti.
38. Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje ve svém vyjádření ze dne 15. 1. 2025 k oznámení záměru uvedla, že „*předložené oznámení záměru neobsahuje hlukové posouzení dopadů výstavby a následného provozu na chráněné venkovní prostory staveb v okolí. S ohledem na rozsah záměru a možnost vzniku hlukové zátěže během stavebních činností bude hluková zátěž tvořena dopravou po komunikacích a provozem mechanismů na stavbě. (...) Přestože je navýšení dopravy a průjezdu vozidel mimo zastavěné území hodnoceno jako zanedbatelné, požadujeme dle § 30 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, doplnění hlukové studie. Tato studie by měla zahrnovat posouzení hlukové zátěže během výstavby, zejména vliv stavební dopravy a mechanizace, dále ověřit hlukovou zátěž po dokončení záměru, zejména z dopravy na plánovaných komunikacích, a navrhnout opatření ke snížení hluku v případě zjištění překročení hygienických limitů dle nařízení vlády č. 272/2011 Sb. o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací*“. Z citované pasáže je zřejmé, že Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje na straně jedné uvedla, že předložené oznámení záměru neobsahuje hlukové posouzení dopadů výstavby a následného provozu, zatímco na druhé straně zmiňuje, že navýšení dopravy a průjezdu vozidel je hodnoceno v oznámení záměru jako zanedbatelné, z čehož je zřejmé, že určité hodnocení (posouzení) hlukových poměrů Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje v oznámení záměru shledala. V tom soud spatřuje určitý rozpor, kdy navíc Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje prakticky vůbec ve svém vyjádření nereagovala na údaje uvedené v oznámení záměru týkající se hlukových poměrů. Lze se domnívat, že Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje požadovala vyhotovení hlukové studie z toho

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

důvodu, že se jí posouzení hlukových poměrů v oznámení záměru jevílo jako nedostatečné, a chtěla proto ověřit závěr v oznámení záměru, že hlukové zatížení bude opravdu zanedbatelné. Přesto však dle přesvědčení soudu následně vyhotovená hluková studie nepředstavuje doplnění oznámení záměru, které by muselo být jako součást původního záměru zveřejněno na internetu ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a) zákona o posuzování vlivů. Podstatou hlukové studie totiž bylo zejména ověření zanedbatelného hlukového zatížení deklarovaného v oznámení záměru. S ohledem na uvedené důvody soud nesouhlasí se žalobcem, že by předložené oznámení záměru neobsahovalo vůbec hlukové posouzení výstavby a následného provozu. Stejně tak soud nesouhlasí se žalobcem, že se žalobce ve vztahu k posouzení hlukových poměrů neměl k čemu vyjádřit a že mu měl být dán prostor k vyjádření se k obsahu hlukové studie. Žalobce měl totiž možnost vyjádřit se k hlukovému posouzení výstavby a následného provozu obsaženému v oznámení záměru. Právní úprava v § 6 zákona o posuzování vlivů počítá s tím, že dotčená veřejnost a dotčené orgány se mohou vyjádřit k oznámení záměru, nikoli však k dalším dokumentům opatřeným oznamovatelem na základě požadavku dotčených orgánů v průběhu zjišťovacího řízení. Nebylo proto chybou krajského úřadu, když neumožnil žalobci vyjádřit se k obsahu hlukové studie. Soud proto neshledal námitku důvodnou.

39. Soud se dále zabýval žalobní námitkou týkající se chybějící dokumentace ohledně údajů uváděných v oznámení [*Hydrotechnické posouzení Krupka* (Vodohospodářský rozvoj a výstavba a. s., 11/2021) a *Orientační hydrogeologický průzkum* (RNDr. Peter Horváth, 08/2024)].
40. Dle přílohy č. 3 části F bod 1 zákona o posuzování vlivů patří mezi náležitosti oznámení záměru „*mapová a jiná dokumentace týkající se údajů v oznámení*“. Samotná část F nese název *Doplňující údaje*.
41. Obsahově shodnou odvolací námitkou se zabýval žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí, kde mj. uvedl, že zmíněné dva dokumenty týkající se vodních poměrů „*sloužily jako jeden z podkladů pro zpracování oznámení (viz str. 2 Oznámení). Nebyly však součástí oznámení záměru, a proto nemohly být zveřejněny současně s oznámením dle § 16 zákona EIA, jak požaduje odvolatel. Stejně jako v případě hlukové studie, ani uvedené posouzení či průzkumy nejsou obligatorní přílohou oznámení. Zákon EIA nepožaduje, aby takovéto průzkumy a posudky byly přikládány ke zpracovanému Oznámení, přičemž zcela postačí, pokud budou pro zjišťovací řízení relevantní pasáže těchto fakultativně opatřených podkladů převzaty přímo do textu Oznámení. Cílem zjišťovacího řízení není podrobná rešerše podkladů Oznámení, nýbrž hodnocení informací, které na základě těchto podkladů dokreslují celkovou situaci dotčeného území a intenzitu a rozsah vlivů generovaných předmětným záměrem. Rozsah a míra podrobností zpracování vodoprávních aspektů předmětného záměru odpovídá povaze a účelu zjišťovacího řízení. Z oznámení plyne, že přímo do jeho textu byly zpracovány závěry orientačního hydrogeologického průzkumu i hydrotechnického posouzení lokality, a že dílčí pasáže o těchto vodoprávních aspektech záměru zpracovaly zmíněné subjekty. Rozhodné pro zákonnost napadeného rozhodnutí je, že tyto vodoprávní aspekty byly v oznámení popsány zjevně dostatečně, odborně fundovaně, a vypovídají tak dostatečným způsobem o stavu dotčeného území*“.
42. S citovaným názorem žalovaného soud souhlasí jen částečně. Především je třeba uvést, že samotné oznámení záměru nemusí zpracovat autorizovaná osoba (srov. § 19 zákona o posuzování vlivů). Příloha č. 3 zákona o posuzování vlivů ve svých jednotlivých částech uvádí náležitosti oznámení záměru. Část F zmíněné přílohy nese název *Doplňující údaje*. Dle bodu 1 této části patří mezi náležitosti oznámení záměru „*jiná dokumentace týkající se údajů v oznámení*“. V projednávané věci je nesporné, že dva výše zmíněné dokumenty týkající se

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vodních poměrů nebyly k oznámení záměru přiloženy. Na straně 2 oznámení záměru je uveden seznam osob, které se podílely na zpracování záměru a v jakém rozsahu tak činily. Mj. je zde uvedeno: „*RNDr. Peter Horváth – Orientační hydrogeologický průzkum, Vodohospodářský rozvoj a výstavba a. s. – Hydrotechnické posouzení lokality.*“ Z dalšího textu oznámení záměru plyne, že *Hydrotechnické posouzení lokality* bylo provedeno v listopadu 2021 a *Orientační hydrogeologický průzkum* v srpnu 2024. Z textu oznámení záměru je patrné, že v něm jsou citovány pasáže z obou zmíněných dokumentů. Soud zdůrazňuje, že posouzení vodních poměrů mohl popsat oznamovatel sám v oznámení záměru, aniž by byl povinen nechat zpracovat výše zmíněné dva dokumenty. Soud usuzuje, že oznamovatel sám neměl dostatečné odborné znalosti k tomu, aby dokázal oznámení v rozsahu vodních poměrů řádně zpracovat, pročez si vypomohl tím, že použil údaje z uvedených dvou dokumentů. Z hlediska zákona o posuzování vlivů není třeba dokládat k oznámení záměru autorizovanými osobami zpracovaný hydrogeologický průzkum ani hydrotechnické posouzení lokality.

43. Povinnost k jejich předložení by tedy mohla vyplynout ze zmíněné přílohy č. 3, část F bod 1 zákona o posuzování vlivů, kde je jako náležitost oznámení záměru uvedena „*jiná dokumentace týkající se údajů v oznámení*“. Dle názoru soudu však nelze vykládat zmíněné zákonné ustanovení tak přísně, jak to činí žalobce, že nepředložení prakticky jakéhokoli dokumentu, jenž je zmíněn či citován v oznámení záměru, vede k nezákonnosti rozhodnutí spočívající v tom, že takový dokument nemohl být zveřejněn na internetu, pročez se s ním žalobce (dotčená veřejnost) nemohl seznámit. Dle soudu je třeba brát v úvahu konkrétní okolnosti případu. V projednávané věci oznámení záměru obsahuje podstatné citace obou dokumentů, na základě kterých oznamovatel popsal vodní poměry v dané lokalitě. Již výše soud zmínil, že takový popis nemusí provádět autorizovaná osoba. Je totiž věcí odbornosti dotčených orgánů, aby v rámci své kompetence posoudily, zda popis vodních poměrů v oznámení záměru je dostatečný, či naopak je nedostatečný, pročez mohou požadovat doplnění podkladů či informací.
44. Žalobce namítal, že vodoprávní úřad ve svém vyjádření k oznámení záměru požadoval, aby byly dodrženy podmínky realizace záměru specifikované ve zmíněných dvou dokumentech, které však nebyly k oznámení záměru přiloženy. Soud shledal, že vodoprávní úřad (Magistrát města Teplice) ve svém vyjádření ze dne 3. 2. 2025 skutečně požadoval dodržení podmínek zmíněných v obou dokumentech, přičemž tyto podmínky zároveň ve svém vyjádření citoval. Vodoprávní úřad ve svém vyjádření uváděl údaje ze zmíněných dvou dokumentů v širším rozsahu, než co uvedl oznamovatel v oznámení záměru. Například na straně 3 svého vyjádření vodoprávní úřad citoval z hydrogeologického průzkumu RNDr. Petera Horvátha, že „*při další projekci a budování je nutné dodržet tyto podmínky...*“, které specifikoval. Je zřejmé, že zmíněná pasáž se v oznámení záměru nevyskytuje. Obdobně vodoprávní úřad citoval z druhého dokumentu – *Hydrotechnické posouzení lokality* – pasáže, jež nejsou zmíněny v oznámení záměru. Z uvedeného lze usuzovat, že vodoprávní úřad měl zmíněné dva dokumenty k dispozici z předchozí úřední činnosti, což ostatně zmiňoval žalovaný v žalobě.
45. K žalobní námitce ohledně nemožnosti posouzení souladu v oznámení citovaných pasáží ze zmíněných dvou dokumentů s vlastním obsahem těchto dokumentů soud s ohledem na výše uvedené konstatuje, že vodoprávní úřad takovou možnost porovnání měl. Pokud jde o žalobce, ten by se musel obrátit na vodoprávní úřad, aby mu zmíněné dva dokumenty poskytl, když jinak v rámci zjišťovacího řízení u krajského úřadu k nim přístup neměl. Žalobce také měl možnost nahlédnout do spisu u krajského úřadu v rámci zjišťovacího řízení, kde by případně mohl získat vyjádření vodoprávního úřadu. Z obsahu námitek Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uplatněných žalobcem u krajského úřadu v rámci zjišťovacího řízení je zřejmé, že žalobce žádné připomínky k vodním poměrům neuplatnil. Teprve v odvolání pak namítal absenci zmíněných dvou dokumentů týkajících se vodních poměrů. Ani v odvolání neuplatnil žalobce žádné konkrétní námitky k vodním poměrům, když pouze namítal, že neměl možnost seznámit se se zmíněnými dokumenty, jelikož nebyly zveřejněny.

46. Dle názoru soudu za popsané situace lze shledat určité pochybení na straně krajského úřadu spočívající v tom, že nepožadoval po oznamovateli doložení zmíněných dvou dokumentů, které byl oznamovatel povinen předložit spolu s oznámením v souladu s bodem 1 částí F přílohy č. 3 zákona o posuzování vlivů. Tyto dokumenty by byl krajský úřad povinen následně spolu s oznámením zveřejnit na internetu v portálu Cenia dle § 16 zákona o posuzování vlivů. Ke zveřejnění těchto dokumentů nedošlo.
47. Jedná se o vadu řízení, která však s ohledem na okolnosti případu neměla s ohledem na výše uvedené skutečnosti vliv na zákonnost a věcnou správnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 3 s. ř. s. Soud připomíná, že pokud by býval oznamovatel v oznámení záměru zmíněné dva dokumenty ohledně vodních poměrů vůbec neuvedl, nemusel by je býval činit přílohami oznámení, protože oznamovatel nebyl povinen je pro účely oznámení záměru vůbec pořídit. Tyto dokumenty měl k dispozici vodoprávní úřad, který *de facto* ověřil jejich soulad s údaji v oznámení záměru. Žalobce si mohl zmíněné dva dokumenty vyžádat od vodoprávního úřadu. Sam žalobce neuplatnil žádné námitky vůči vodním poměrům popsaným v oznámení záměru, ačkoli měl možnost vznést věcné námitky vůči závěrům zmíněných dvou dokumentů citovaných v oznámení záměru.
48. Soud také zvažoval, zda absence zmíněných dvou dokumentů nepředstavuje vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu, anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Dle názoru soudu se však za situace, kdy nebyly žalobcem vzneseny věcné námitky vůči podstatným částem obou zmíněných dokumentů citovaných v oznámení záměru a s přihlédnutím ke skutečnosti, že vodoprávní úřad, jenž především byl povolán vyjádřit se k vodním poměrům, měl tyto dokumenty k dispozici, o zmíněnou vadu řízení nejedná. Jiná by dle soudu byla situace, pokud by například žalobce zpochybňoval ve svých námitkách závěry ve zmíněných dokumentech, pročez by vyvstala potřeba seznámit se důkladněji se samotnými dokumenty a nespoléhat jen na citace podstatných pasáží v oznámení záměru.
49. Dále se soud zabýval žalobními námitkami ohledně neurčitého vymezení jádrové části záměru, jímž je dle žalobce znemožněno řádné posouzení vlivů podle hledisek v § 6 a v příloze č. 2 zákona o posuzování vlivů. Soud konstatuje, že obsahově shodnou odvolací námitkou se zabýval žalovaný na stranách 7-8 napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že záměr svým charakterem naplňuje dikci bodu 108 přílohy č. 1 zákona o posuzování vlivů. Následně žalovaný poukázal na *Metodický výklad vybraných bodů přílohy č. 1 k zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí a souvisejících ustanovení* (říjen 2018, MŽP), ve kterém se k dané problematice uvádí: „Úmyslem zákonodárce bylo postihnout pojem rozvoj sídel, který zahrnuje jak jednotlivé fáze výstavby týkající se např. bytových domů, souvislé plošné zástavby rodinných domů apod., tak jednotlivé fáze související s přípravou území pro takovou výstavbu včetně vybudování technické infrastruktury (tzv. zasítování) atd.“ Žalovaný připomněl, že v posuzované věci záměrem není výstavba jednotlivých rodinných ani bytových domů, nýbrž pouze ono v metodickém pokynu uváděné „zasítování“ dané lokality, přičemž oznamovateli ani nemohou být známy přesné parametry jednotlivých domů. Žalovaný navázal, že „zákonodárce však tuto eventualitu předpokládal, a vzhledem ke skutečnosti, že vlivy

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jednotlivých rodinných a bytových domů na životní prostředí, i samotného zasíťování by byly při odděleném posuzování poměrně marginální, a pravděpodobně by nespadaly do kompetence vymezené zákonem EIA, je tedy třeba na takovéto plánované dílčí záměry (s rozlohou od stanoveného limitu 5 ha) nahlížet z komplexního hlediska jako na záměr rozvoje sídel naplňující dikci bodu 108 přílohy č. 1 zákona EIA. Je tedy zřejmé, že aby mohly být určeny charakteristiky předpokládaných vlivů záměru a zjištěny údaje o možných významných vlivech záměru, je třeba potřebné podklady určit kvalifikovaným odhadem vzešlým na základě dostupných informací“. Žalovaný v napadeném rozhodnutí reprodukoval údaje ohledně záměru z oznámení „počet stavebních parcel pro solitérní RD 35 ks 140 EO, počet stavebních parcel pro řadové RD 13 ks 52 EO, počet stavebních parcel pro bytový dům (6 bytů) 1 ks 24 EO, počet ekvivalentních obyvatel celkem 216 EO“. Žalovaný vysvětlil v napadeném rozhodnutí, že „počet ekvivalentních obyvatel (EO) je součinem počtu jednotlivých staveb a jejich předpokládaného dispozičního řešení. Tato čísla odpovídají běžným srovnatelným řešením (dle údajů ČSÚ je průměrný počet obyvatel u RD 2,5 – 3,0 obyvatel na RD, u BD 2,2 – 2,5 obyvatel na byt)“. Soud s názorem žalovaného v zásadě souhlasí. Z argumentace žalovaného je zřejmé, že nebylo posuzováno jen samotné zasíťování pozemků, jež bylo předmětem záměru, nýbrž i následná výstavba, která ovšem z pochopitelných důvodů mohla být posuzována jen s přihlédnutím ke skutečnosti, že o podrobném dispozičním řešení jednotlivých domů budou rozhodovat jejich vlastníci. Dle soudu se rozhodně nejedná o žalobcem zmiňovanou „salámovou metodu“. Jedná se naopak o běžnou situaci, kdy investor (majitel pozemků, na nichž má být uskutečněn záměr) zajistí zasíťování pozemků, přičemž následně jednotlivé pozemkové parcely rozprodá kupujícím, kteří si na nich postaví své domy. Alternativou je situace, kdy investor sám postaví rodinné domy, jež jsou následně po dokončení výstavby rozprodány jednotlivým kupujícím. Dle přesvědčení soudu jsou z hlediska platné právní úpravy přípustné obě varianty řešení, přičemž žalovaný v napadeném rozhodnutí správně zdůraznil, že i když se záměr týká jen zasíťování pozemků, byla zároveň posuzována i navazující výstavba domů, a to v míře dané povahou věci, jak bylo popsáno výše.

50. K argumentaci žalobce, že podle § 13 písm. c) stavebního zákona může mít rodinný dům až tři samostatné byty, a že oznámení záměru neuvádí, zda jednotlivé rodinné domy budou mít jeden, dva anebo tři samostatné byty, proč se posuzovaný záměr může ve své celkové kapacitě (co do počtu obyvatel) lišit až trojnásobně, soud uvádí, že na takovou situaci pamatuje § 186 stavebního zákona, kdy stavební úřad ověřuje, zda nedošlo k významným změnám záměru, které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí. Stavební úřad zejména ověřuje, zda nedošlo ke zvýšení kapacity a rozsahu záměru. Pokud by k takovým změnám došlo, musel by stavební úřad podle § 186 odst. 2 stavebního zákona vyzvat stavebníka k předložení závěru zjišťovacího řízení k takto změněnému záměru. Soudu se jeví logické a věcně správné, že správní orgány vycházely z počtu ekvivalentních obyvatel a údajů ČSÚ, jak bylo specifikováno výše. Naopak úvaha žalobce o trojnásobném počtu obyvatel v rodinných domech, než je počet uvažovaný správními orgány, se jeví soudu ryze spekulativní a nepodložená. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný porovnával údaje o plánovaném počtu obyvatel uvedené v oznámení záměru pro celý rodinný dům s průměrným počtem obyvatel bydlících dle údajů ČSÚ v jednom rodinném domě a dospěl k závěru, že údaje v oznámení záměru nejsou nadhodnocené. Naproti tomu žalobce nedůvodně počítá s trojnásobným počtem obyvatel s ohledem na možnou existenci tří bytů v jednom rodinném domě, což ovšem neodpovídá údajům ČSÚ, ze kterých vycházel žalovaný v napadeném rozhodnutí. Nadto oznamovatel vycházel z počtu 4 obyvatel na jeden rodinný dům (viz strana 48 oznámení záměru), což přesahuje hodnotu počtu obyvatel v rodinném domě, se kterou počítal žalovaný.

51. K žalobní námitce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí upozornil, že kapacita záměru je omezena regulativy Územního plánu města Krupka, ačkoli ten dle žalobce žádné takové regulativy neobsahuje, soud uvádí, že žalovaný tento argument uvedl jen obecně a podpůrně. Skutečnost, že případně neexistují regulativy omezující potenciální stavebníky rodinných domů, nic nemění na správnosti závěru žalovaného, že jádrová část záměru byla vymezena s ohledem na okolnosti případu dostatečným způsobem a že „možné odchylky v rámci navazujícího stavebního řešení u dané obytné zástavby jsou tak z environmentálního pohledu marginální“. Soud proto neshledal námitku důvodnou.
52. K žalobní námitce opomenutí posouzení kumulativních vlivů se záměrem ULK1220 v k. ú. Bohosudov soud uvádí, že k obsahově shodné námitce se vyjádřil žalovaný na stranách 6-7 napadeného rozhodnutí, kde uvedl: „Záměr *„Lokalita rodinné zástavby na ploše B20 a B21 dle ÚP Bohosudov, na k. ú. Bohosudov“* je sice od plánovaného záměru vzdálen cca 800 m, mezi oběma záměry se však nachází zastavěné území obce Krupka (rodinné domy, průmyslová zóna s výrobními závody aj.). Při zohlednění charakteru a rozsahu záměrů a jejich prostorového umístění nebyly identifikovány vlivy záměru ULK1220, které by mohly kumulativně působit s posuzovaným záměrem, a proto nebylo vzájemné kumulativní či synergické působení obou záměrů v rámci probíhajícího zjišťovacího řízení vůbec uvažováno. Oba záměry obytné zástavby budou mít určité vlivy na některé složky životního prostředí (zábor zemědělského půdního fondu, potenciální zásah do biotopu zvláště chráněných živočichů, nárůst emisí hluku a znečišťujících látek apod.). To však samo o sobě neimplikuje důvod řešit kumulaci či synergii vzájemných vlivů. Je nutno připomenout, že z pohledu zákona EIA není relevantní jakýkoliv negativní vliv záměru na životní prostředí, nýbrž takový, který je dostatečně významný. Pakliže tyto vlivy záměru nejsou významné, nezakládají důvod k dalšímu podrobnějšímu zkoumání v rámci procesu posouzení [vedenému ve smyslu ust. § 3 písm. l) zákona EIA].“
53. Soud konstatuje, že žalovaný řádně vysvětlil, proč nebylo nutné, aby byl řešen kumulativní vliv se záměrem ULK1220 v k. ú. Bohosudov, přičemž soud se s jeho posouzením ztotožňuje. Ze situačního plánu, jenž je součástí žaloby, i z plánků ve správním spise, je zřejmé, že obě lokality budou napojeny na odlišné dopravní komunikace i jiné inženýrské sítě. Soud souhlasí se žalovaným, že doba výstavby obou záměrů (inženýrských sítí a komunikací) a frekvence následného osidlování obou lokalit (výstavby samotných rodinných a bytových domů) bude různá a patrně i rozložená do delšího časového období v návaznosti na to, jak budou jednotlivé parcely k výstavbě domů prodávány a jak na nich bude následně probíhat výstavba.
54. Soud proto neshledal rozpor s ustanoveními oddílu I bodu 2 a oddílu III bodu 6 přílohy č. 2 k zákonu o posuzování vlivů, ve kterých je zakotveno, že parametry záměru a potenciálně významné vlivy záměru musí být zváženy se zvláštním zřetelem na kumulaci jeho vlivů s vlivy jiných známých záměrů. Stejně tak z důvodů výše popsanych nepovažuje soud za porušení obdobného ustanovení § 7 písm. d) bodu 3 vyhlášky č. 142/2018 Sb., když Posouzení vlivu nijak nehodnotí záměr ULK1220 v k. ú. Bohosudov.
55. K žalobní námitce dotčení ZPF oběma záměry, čímž dochází ke kumulaci vlivů obou záměrů, kdy dojde k velkému záboru ZPF, soud uvádí, že k této problematice se vyjádřil žalovaný na stranách 9-10 napadeného rozhodnutí. Žalovaný poukázal na skutečnost, že při posouzení návrhu Územního plánu města Krupka bylo navržené funkční využití dané lokality zkoumáno a hodnoceno příslušným orgánem ochrany ZPF, a to především z hlediska jeho souladu se zásadami plošné ochrany ZPF ve smyslu § 4 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o

ZPF“). Dále žalovaný uvedl: „*Smyslem zjišťovacího řízení není vydání souhlasu se zábořem dotčené zemědělské půdy. Smyslem zjišťovacího řízení je snaha identifikovat případné vlivy záměru na tuto složku životního prostředí. Orgán ochrany ZPF při hodnocení předloženého záměru dospěl k závěru, že nedošlo ke změně podmínek, za kterých bylo stanovisko dle ust. § 5 zákona o ZPF k návrhu Územního plánu města Krupka vydáno, a jelikož jsou tyto vlivy záměru na ZPF s ohledem na plošné nároky záměru poměrně jasně identifikovatelné a z pohledu orgánu ochrany ZPF nevýznamné, a budou v pozdější fázi povolovacího řízení dále podrobněji řešeny v rámci řízení o vydání souhlasu s odnětím půdy ze ZPF, nemá další posouzení záměru zásadní význam.*“ Soud s názorem žalovaného souhlasí a doplňuje, že zábor ZPF v družích orná půda a trvalý travní porost v rozsahu dle žalobce přes 14 % v rámci obou záměrů na dvou sousedních katastrálních územích nevede bez dalšího k závěru, že záměr může mít podstatný vliv na životní prostředí, pročez podléhá následnému posouzení dle zákona o posuzování vlivů. Soud nepovažoval za potřebné provádět žalobcem navržené dokazování listinami z katastru nemovitostí ohledně výměry ZPF v k. ú. Nové Modlany a Bohosudov, a to pro nadbytečnost.

56. Žalovaný ve vyjádření k žalobě správně zmínil, že žalobce konkrétně neuvádí, jakým způsobem dochází kumulací obou záměrů k významnému ovlivnění ZPF – zda jde o narušování organizace ZPF, stávající sítě zemědělských účelových komunikací, či ztěžování obhospodařování předmětného ZPF, vytváření enkláv obtížně obhospodařovatelné zemědělské půdy, likvidaci zemědělských staveb nebo narušování funkčnosti. Rovněž soud souhlasí se žalovaným, že jedinou konkrétní žalobní výtkou je celkový úbytek ZPF v souvislosti s plánovaným rozvojem daného území, což je však celorepublikový problém, který je spíše předmětem koncepčního posuzování vlivů (SEA), než konkrétního projektového posuzování (EIA).
57. K argumentaci žalobce, že *Vyhodnocení vlivů územního plánu na životní prostředí* (P – EKO s. r. o., únor 2010), jež bylo podkladem pro návrh Územního plánu města Krupka, postrádá posouzení kumulativních vlivů z nově vymezených zastavitelných ploch N1 (resp. N1a) v k. ú. Nové Modlany, na kterých má být umístěn předmětný záměr ULK1304, i zastavitelných ploch B20 a B21 v k. ú. Bohosudov, na kterých má být umístěn záměr ULK1220, soud uvádí, že zřejmě zpracovatel uvedeného dokumentu, obdobně jako zpracovatel Posouzení vlivu, oznamovatel i správní orgány v posuzovaném zjišťovacím řízení neshledal významné souvislosti mezi záměry, pročez je neposuzoval. Případné nedostatky při posuzování v procesu územního plánování (přijímání územního plánu) nejsou důvodem k tomu, aby ve zjišťovacím řízení musely bez dalšího správní orgány posuzovat kumulativní vlivy obou záměrů. Nadto se orgán ochrany ZPF ve zjišťovacím řízení jasně vyjádřil, že nedošlo ke změně podmínek, za kterých bylo vydáno stanovisko ohledně ZPF k návrhu Územního plánu města Krupka.
58. K argumentaci žalobce nárůstem počtu obyvatel v důsledku realizace obou záměrů soud opakuje již výše uvedené, že úvaha žalobce o počtu třech bytů a s tím souvisejícím trojnásobným počtu nových obyvatel v každém rodinném domě je spekulativní a nepodložená, přičemž v podrobnostech odkazuje soud na výše uvedené skutečnosti. Samotné oznámení záměru počítá s přírůstkem 216 obyvatel, přičemž lze očekávat, že nárůst počtu obyvatel bude pozvolný v návaznosti na prováděnou výstavbu jednotlivými stavebníky, jak soud rovněž zmínil již výše. Dle přesvědčení soudu proto žalobcem vypočtený 11% nárůst obyvatel v rámci obou záměrů na dvou sousedních katastrálních územích nevede k závěru, že záměr by mohl mít podstatný vliv na životní prostředí, pročez by měl podléhat následnému posouzení dle zákona o posuzování vlivů. Soud nepovažoval

za potřebné provádět žalobcem navržené dokazování tabulkami ČSÚ ohledně počtu obyvatel v Krupce, a to pro nadbytečnost, když počet obyvatel plyne i ze správního spisu.

59. K žalobní námitce podstatných vad v Posouzení vlivu, a to ve vztahu k vlivu záměru na zvláště chráněné druhy živočichů, soud uvádí, že žalobce ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí zpochybňoval metodiku použitou v Posouzení vlivu. Konkrétně žalobce v odvolání uvedl, že zpracovatel Posouzení vlivu „vyšel při posuzování otázky, zda jde o *"významně negativní vliv"* nebo *"mírně negativní vliv"* ze stupnice, kterou představil na str. 61 a v níž definoval *"významně negativní vliv"* (-2) jako *"významný rušivý až likvidační vliv"* na chráněné zájmy a *"mírně negativní vliv"* (-1) jako *"mírný rušivý vliv"* na chráněné zájmy. Pokud odhlédneme od toho, že již tato definice samotná je z vědeckého hlediska nepřijatelná, neboť je ve své podstatě definicí kruhem, zpracovatel dále v tabulce na str. 63, kde posuzuje míru vlivu záměru na zvláště chráněné druhy živočichů, použil jako definiční znak *"mírného vlivu"* (-1) něco úplně jiného, a sice, že *"se (...) významné snížení početnosti jejich populací nebo vymizení z okolního území nepředpokládá"*. Je třeba namítnout, že *"významné snížení početnosti (...) populací"* je něco podstatně jiného než *"významný rušivý vliv"*.“ Žalobce v odvolací námitce uzavřel, že posouzení stupně vlivu je nepřesné a zavádějící.
 60. Na uvedenou odvolací námitku reagoval žalovaný na stranách 10-11 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že *„problematika zvláštní druhové ochrany byla řešena doložením biologického průzkumu (Jaroš, 2021) a autorizovaného posouzení dle § 67 ZOPK (RNDr. Bušek, 2024), které se opírá o provedené průzkumy území, a které zachycují pozdně jarní a letní aspekt roku 2024. Napadené rozhodnutí neobsahuje úplný výčet zvláště chráněných druhů živočichů, ale odkazuje na tabulku č. 5 hodnocení dle § 67 ZOPK, ve které jsou zjištěné zvláště chráněné druhy živočichů vyjmenovány a zároveň je v ní vyhodnocen vliv záměru na zjištěné tyto zvláště chráněné druhy. Dle zpracovatele hodnocení se vlivy na zjištěné zvláště chráněné druhy živočichů očekávají nulové až mírně negativní. Zpracovatel hodnocení navrhl některá dílčí opatření k ochraně těchto druhů, která budou následně přímou součástí vlastního záměru“*. Dále žalovaný ve vztahu k dané námitce v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že *„dle stanoviska orgánu ochrany přírody Krajského úřadu Ústeckého kraje (č. j. KUUK/105627/2022 ze dne 17. 8. 2022), které je součástí příloh Oznámení, předmětný záměr samostatně či ve spojení s jinými známými záměry či koncepcemi nebude mít významný vliv na předmět ochrany nebo celistvost evropsky významných lokalit a ptáčích oblastí v územní působnosti Krajského úřadu Ústeckého kraje“*. A dále žalovaný připomněl, že přípustnost realizace záměru z hlediska ustanovení § 56 ZOPK bude předmětem samostatného správního řízení.
 61. Žalobce namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal výše zmíněnou odvolací námitku ohledně terminologie a metodiky použité v Posouzení vlivu. Soud v obecné rovině konstatuje, že má-li být správní či soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán (soud) za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud, podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak je dána zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány ani soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43).

62. Soud přisvědčuje žalobci, že v napadeném rozhodnutí není explicitně vypořádána odvolací námitka stran metodiky a terminologie použité v Posouzení záměru. Na druhé straně však nelze říci, že by na danou námitku žalovaný nereagoval vůbec, když naopak je zřejmé, že žalovaný v napadeném rozhodnutí upozornil na tabulku č. 5 hodnocení dle § 67 ZOPK, ve které jsou vyjmenovány zjištěné zvláště chráněné druhy živočichů a zároveň je v ní vyhodnocen vliv záměru na tyto zvláště chráněné druhy. Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí připomněl kladné stanovisko orgánu ochrany přírody a skutečnost, že přípustnost realizace záměru z hlediska ustanovení § 56 ZOPK bude předmětem samostatného správního řízení. Z kontextu vypořádání předmětné odvolací námitky je zřejmé, že žalovaný neshledal žádné vady v Posouzení vlivu. Ve vyjádření k žalobě žalovaný upozornil, že danou odvolací námitku pojal jako jakýsi podpůrný argument dokreslující meritum uplatněné námitky – tedy to, že výsledek úvahy krajského úřadu v rámci vedeného zjišťovacího řízení o tom, že předmětný záměr nemůže mít významný vliv na zvláště chráněné druhy živočichů, je chybný, nedostatečně podložený, a je v diametrálním rozporu se závěrem posuzování záměru ULK1220 v k. ú. Bohosudov, který byl podroben procesu EIA; tímto se pak žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že uvedená odvolací námitka byla subjektivním názorem žalobce a nebyla podpořena žádnými důkazními prostředky.
63. Soud konstatuje, že explicitní nevypořádání dané odvolací námitky považuje za dílčí pochybení žalovaného, kdy se však jednalo o nevypořádání pouze určitého aspektu obsáhlejší odvolací námitky formulované v bodech 35-39 žalobcova odvolání. Odvolací námitka směřovala primárně dle údajů v jejím úvodu k obsahu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalobce v odvolací námitce zdůraznil, že v řízení podle § 56 ZOPK, které vede krajský úřad a není skončeno, žádá oznamovatel o výjimku pro celkem 26 dotčených zvláště chráněných druhů živočichů. Dále žalobce v předmětné odvolací námitce poukázal na skutečnost, že v případě nedalekého záměru ULK1220 v k. ú. Bohosudov bylo ve zjišťovacím řízení rozhodnuto, že tento záměr podléhá posouzení dle zákona o posuzování vlivů. Touto argumentací se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval.
64. Skutečnost, že žalovaný explicitně nereagoval na zmíněnou odvolací námitku je dle soudu zapříčiněna tím, že předmětná námitka nebyla v odvolání podrobněji rozvedena. Stran použité metodiky ohledně stupňů vlivu záměru (viz strana 61 Posouzení vlivu) byla námitka uvozena slovy: „*pokud odhlédneme od toho, že již tato definice samotná je z vědeckého hlediska nepřijatelná, neboť je ve své podstatě definicí kruhem*“. Takto formulovanou odvolací námitku považuje soud do značné míry za neurčitou. Z citované formulace není zřejmé, zda tedy je Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

namítán nedostatek použité metodiky nebo může odvolací orgán od tvrzeného nedostatku odhlédnout. Stejně tak postrádá soud v odvolací námitce bližší vysvětlení údajné definice kruhem.

65. Žalobce dále ve výše citované odvolací námitce ve vztahu k Posouzení vlivu uvedl, že v něm při posouzení míry vlivu záměru na zvláště chráněné druhy živočichů uvedl zpracovatel u předpokládaného „*mírně negativního vlivu*“ (-1) na zvláště chráněné druhy živočichů, že „*se (...) významné snížení početnosti jejich populací nebo vymizení z okolního území nepředpokládá.*“ K tomu žalobce v odvolání namítal, že významné snížení početnosti populací je něco podstatně jiného než „*významný rušivý vliv*“. Soud k tomu uvádí, že na straně 61 Posouzení vlivu je uvedena stupnice míry vlivu: -2 významně negativní vliv, -1 mírně negativní vliv, 0 nulový vliv, +1 mírně pozitivní vliv a +2 významně pozitivní vliv, přičemž tyto jednotlivé stupně jsou ve stupnici definovány. Stupeň -1 je definován takto: „*Mírný rušivý vliv na zájmy chráněné podle částí druhé, třetí a páté zákona. Je možné jej zmírnit až vyloučit zmírňujícími opatřeními.*“ V tabulce č. 6 na straně 63 je uveden stupeň -1 pro hodnocení vlivu na zvláště chráněné druhy živočichů, přičemž konkrétně je uvedeno: „*Realizace záměru bude znamenat zásah do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů živočichů. Vzhledem k charakteru a rozsahu záměru a k navrženým opatřením ke zmírnění či vyloučení negativních vlivů předmětného záměru se však významné snížení početnosti jejich populací nebo vymizení z okolního území nepředpokládá.*“ Soud i v tomto případě považuje odvolací námitku za nedostatečně určitou, neboť v ní není vysvětleno, k čemu námitka konkrétně směřuje. Soud chápe, že významné snížení početnosti populací je ve slovním vyjádření něco jiného než „*významně negativní vliv*“ (-2). Z Posouzení vlivu, na které poukázal i žalovaný v napadeném rozhodnutí, je však zřejmé, že zpracovatel Posouzení vlivu zařadil vliv na zvláště chráněné druhy živočichů do kategorie „*mírně negativní vliv*“ (-1) z toho důvodu, že se nepředpokládá významné snížení populací živočichů ani vymizení z okolního území. Zpracovatel zmínil navržená opatření ke zmírnění či vyloučení negativních vlivů předmětného záměru, v jejichž důsledku bude vliv pouze mírný. Soud připomíná, že pokud by se mělo jednat o „*významně negativní vliv*“ (-2), tak by dle definice ve stupnici na straně 61 Posouzení vlivu nebylo možné realizovat zmírnění či vyloučení negativních vlivů předmětného záměru. U posuzovaného záměru však realizace opatření ke zmírnění či vyloučení negativních vlivů byla možná, protože se jedná o záměr, který je v pořádku zařazen do kategorie „*mírně negativní vliv*“ (-1). Tyto úvahy soudu jsou však *de facto* činěny nad rámec toho, co žalobce uvedl v odvolací námitce, jejíž nekonkrétnost nutila soud domýšlet, k čemu odvolací námitka vlastně směřovala. Soud proto nepovažuje za zásadní pochybení, když se takto neurčité námitce žalovaný nevěnoval. Soud proto neshledal námitku důvodnou, přičemž považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné.
66. K žalobní námitce, že dosud probíhá řízení o povolení výjimky dle § 56 ZOPK, kde oznamovatel žádá o výjimku z ochrany pro celkem 26 dotčených zvláště chráněných druhů živočichů, včetně druhů kriticky a silně ohrožených, resp. i druhů evropsky chráněných, soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí správně upozornil, že přípustnost realizace záměru z hlediska ustanovení § 56 ZOPK je v rámci navazujících řízení předmětem samostatného správního řízení vedeného příslušnými správními orgány státní správy v oblasti ochrany přírody a krajiny. Soud dodává, že v uvedeném řízení dle § 56 ZOPK se bude mj. posuzovat metodika určování míry vlivu záměru na zvláště chráněné druhy živočichů, kdy vady této metodiky neurčitě namítal žalobce v odvolání (viz výše). Samotná skutečnost, že je vedeno řízení dle § 56 ZOPK ohledně výjimky pro 26 druhů živočichů, nevede bez dalšího k závěru, že měl být závěr zjišťovacího řízení takový, že záměr může mít

podstatný vliv na životní prostředí, pročez podléhá posouzení vlivů dle zákona o posuzování vlivů.

67. Dále se soud zabýval argumentací žalobce, že v případě nedalekého záměru ULK1220 v k. ú. Bohosudov bylo ve zjišťovacím řízení rozhodnuto, že může mít významný negativní vliv a podléhá procesu EIA, přičemž uvedený záměr se dotýkal ochrany pouze 3 zvláště chráněných druhů živočichů, zatímco v tomto soudním řízení posuzovaný záměr se týká ochrany 26 zvláště chráněných druhů živočichů, a bylo rozhodnuto, že záměr procesu EIA nepodléhá. K uvedené argumentaci soud uvádí, že samotný počet dotčených chráněných druhů živočichů není směrodatný pro závěr, zda konkrétní záměr bude podléhat procesu EIA. Ve zjišťovacím řízení je totiž komplexně vyhodnocován vliv záměru na jednotlivé složky životního prostředí. Z pouhého srovnání počtu chráněných druhů, jaké provedl žalobce, tak nelze učinit závěr o srovnatelnosti obou případů, ani z toho dovozovat, že by i záměr v nyní řešené věci měl podléhat procesu EIA. Soud dodává, že při posuzování vlivu záměru na chráněné druhy živočichů se hodnotí vliv záměru na populace jednotlivých chráněných druhů živočichů a zároveň jsou posuzována navržená opatření k minimalizaci vlivu záměru na chráněné druhy živočichů. Z uvedeného je zřejmé, že je třeba ve zjišťovacím řízení vždy posuzovat konkrétní životní podmínky živočichů a navržená opatření v místě záměru. Při takovém posouzení pak logicky může nastat situace, kdy záměr dotýkající se více chráněných druhů živočichů nemusí s ohledem na konkrétní zjištěné okolnosti podléhat procesu EIA.
68. Soud připomíná, že zpracovatel Posouzení vlivu RNDr. Ondřej Bušek je autorizovanou osobou pro provádění posouzení dle § 67 ZOPK a jím zpracované posouzení se opírá o provedené průzkumy daného území, které zachycují pozdně jarní a letní aspekt roku 2024. Uvedené Posouzení vlivu i samotná metodika určování míry vlivu záměru na zvláště chráněné druhy živočichů byly bez výhrad akceptovány dotčenými orgány státní správy v oblasti ochrany přírody a krajiny (Magistrátem města Teplice a krajským úřadem).
69. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
70. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval. Proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. prosince 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
předseda senátu